

MET DIEVENPOEDER VANGT MEN . . . ?

Dat het gebruik van het zgn. „dievenpoeder” soms een niet verwachte uitslag kan geven, moge blijken uit het volgende praktijkgeval.

Omstreeks mei 1964 werd er enige keren kort na elkaar aangifte gedaan van diefstal van geld uit een kantine van een middelgrote fabriek in deze gemeente. In deze kantine was een buffet aanwezig, waarin enkele laden waren. In één van deze laden stond een houten sigarenkistje zonder deksel met enig wisselgeld. Nu was het de gewoonte in deze fabriek dat de dagelijkse consumpties één keer per week werden afgerekend en dit gebeurde dan op vrijdag, wanneer het loon werd uitbetaald.

De diefstal van het geld gebeurde dan ook steeds op vrijdag, wanneer er veel geld in het kistje aanwezig was. Enige keren achter elkaar bleken er op vrijdag diverse bankbiljetten van tien gulden ontvreemd te zijn. De diefstal vond overdag plaats, tijdens de uren waarop de kantine geopend was en werd waarschijnlijk gepleegd, wanneer de kantinebeheerster tijdens de drukte een moment niet oplette of zich even had verwijderd. Na het ingestelde onderzoek was aan te nemen dat de dader gezocht moest worden onder het ongeveer ruim 100 man tellende personeel van deze fabriek.

Het idee dat er onder het personeel van de fabriek een dief was, vond de directeur veel erger dan het verlies van het geld.

Na gepleegd overleg met mijn korpschef werd besloten een val op te zetten. De directeur van de fabriek zegde alle medewerking toe en zo werden twee bankbiljetten van tien gulden ingepoederd met een fluorescerend poeder. Nadat de letters en nummers van de bankbiljetten waren genoteerd, werden de bankbiljetten in het sigarenkistje gelegd, dat daarna op zijn oorspronkelijke plaats in de la werd geplaatst. In het kistje bevond zich verder nog een luttel bedrag aan muntgeld.

Het geld, dat de kantinebeheerster zou ontvangen, kon zij natuurlijk niet in het kistje deponeren, daar dan alle geld besmet werd. Om geen argwaan te wekken met een ander geldkistje, stak zij het ontvangen geld voorlopig bij zich in haar schortzakken. Het kistje met het ingepoederde geld zou in de la blijven staan en bij vertrek van de kantinebeheerster werd de la door haar afgesloten. Nu maar afwachten of de dief opnieuw wilde happen. De eerste week gebeurde er niets en ook de tweede week liet de dief het afweten.

Tot er op een maandag in juni een telefoontje kwam van de directeur van het bedrijf, dat de beide tientjes verdwenen waren. De kantinebeheerster wist met zekerheid te verklaren, dat de beide bankbiljetten de vrijdag van de vorige week nog aanwezig waren geweest, doch kon niet met zekerheid verklaren of de beide bankbiljetten ook nog aanwezig waren geweest, toen zij die vrijdagavond de la in het buffet had afgesloten. Op zaterdag en zondag was de fabriek gesloten geweest en sporen van braak waren niet aanwezig, zodat er hoogstens gebruik kon zijn gemaakt van een valse sleutel. Goede raad was nu duur, maar toch werd besloten om een poging te wagen. Met de kwartslamp en twee collega's begaf ik mij naar het bedrijf en overtuigde mij zelf eerst van het feit, dat de beide bankbiljetten uit het kistje waren verdwenen. Het kistje bleek nog op dezelfde plaats in de la te staan waar ik het ongeveer zes weken geleden zelf geplaatst had. Het muntgeld was nog in het kistje aanwezig.

In een grote koelwagen werd vervolgens het gehele 100 man tellende personeel aan een onderzoek met de kwartslamp onderworpen. Het resultaat was nihil.

Aangezien de zaak duister bleef, besloot ik om de gehele la mee te nemen naar het bureau om ze daar aan een nieuw onderzoek te onderwerpen. Ogenschijnlijk was aan deze la niets bijzonders te zien. Behalve het houten sigarenkistje bevonden zich daarin een drietal tijdschriften en een nieuwe linnen koffiefilterzak. Toen ik de la in de donkere kamer plaatste en de kwartslamp er boven hield, bleek de nieuwe linnen koffiefilterzak fel op te lichten. Wie schetst mijn verbazing, toen ik bij nader onderzoek onder deze koffiezak een bijna compleet muizennest aantrof, gemaakt van . . . snippers van bankbiljetten van tien gulden, die grotendeels waren vernield.

Deze diefstal was opgelost. De directeur van het bedrijf was tevreden en van de gehele actie verwachtte hij ook nog een preventieve werking. Tot nu toe heeft er dan ook in dit bedrijf geen diefstal meer plaats gevonden.

Weststellingwerf.

J. H. Schipper,
hoofdagent-rechercheur
van gemeentepolitie

(Overgenomen uit „Algemeen Politieblad”, jg. 115, no. 16, 1966; van redaktiewege bekort).